

Under 60

En udstilling med fokus på prostatakraft hos mænd under 60.

Udstillingen 'Under 60' går tæt på 10 mænd, der enten har eller har haft prostatakraft – en sygdom hvor de fleste patienter normalt er mellem 65 og 80 år.

Årligt bliver 4.500 danske mænd ramt af sygdommen og årligt dør 1.200 mænd af den.

Oftest opdages sygdommen ved et tilfælde, og symptomerne på prostatakraft kan variere fra mand til mand.

Alle mændene i dette projekt oplevede alle et symptom, der ledte til en PSA-test (Prostata Specifik Antigen Test).

Denne test måler en markør i blodet, som kan indikere mulig prostatakraft.

Grænseværdien for mænd under 60 år er 3,0.

Gennem disse portrætter og personlige fortællinger får vi et indblik i, hvordan livet med prostatakraft er, og hvordan det påvirker disse mænds liv.

Livet skal gøre ondt, før man kan påskønne det gode.

Jan Grell, prostakræft som 52-årig

Jeg var til læge første gang i 2008, fordi jeg var så træt. Jeg fik målt mit PSA-tal, men svaret bekymrede ikke min læge. Der gik yderligere fire år med mere eller mindre konstant influenza. Min kone sender mig til lægen igen, hvor jeg får endnu en måling. Mit PSA-tal var på 10, hvilket var overraskende højt. Jeg spørger, hvad mit tal var for 4 år siden. Han fortæller forsigtigt, at det dengang var på 4,9.

Jeg bliver indkaldt til scanning, hvor de finder en kræftknode på 1 centimeter i midten af prostata, men det har ikke spredt sig endnu. Jeg husker tydeligt, hvordan lægen sagde til mig: ”Jan, det her bliver med den store kniv. Det kommer til at koste din potens.” På det tidspunkt fyldte potensen ikke særlig meget – jeg var bare glad for at vide, at jeg ikke kom til at dø.

Et halvt år efter begynder tankerne at vælte ind, og ud af ingenting begyndte potensen at fylde. Jeg kom ned i et mørkt hul. Jeg ser mig sur på alting – for det er ikke bare lort, det er noget rigtig lort! Det ville have været meget nemt for mig bare at sætte mig hen i sofaen, men det kommer heldigvis aldrig til at ske med den kone, jeg har.

Hun har aldrig fundet sig i pylrerøve – efter min operation kom hun på besøg i 45 minutter med to små glas og en cognac, og så smuttede hun igen.

Jeg har efterfølgende prøvet viagra, men det hjalp overhovedet ikke. Jeg har også prøvet at sprøjte mig selv med en væske, der giver mig erektion, men det gjorde simpelthen så ondt. Det føltes som om, at den var i klemme i en dør – og det gider jeg sgu ikke for 10 minutter i kanen. Førhen var sex en fantastisk problemknuser. Hvis vi begge havde gået og været lidt mugne, så kunne det nemt blive løst med en tur i soveværelset. Det gør vi ikke rigtigt mere.

Sex er ikke det samme som det var engang. Man får jo et andet syn på det med alderen, men kræften har uden tvivl accelereret processen. For os er det nærmest ikke eksisterende.

Kræftforløbet har lært mig at sætte pris på de vigtige ting i livet, men også at det er umuligt at skille glæde og sorg. Livet er nødt til at gøre ondt, før man kan påskønne, når det går godt.

Det var aldrig gået, hvis ikke jeg havde Lone.

Michael Bech, prostakræft som 55-årig

Det er vildt at tænke på, at det skulle blive så omfattende at gå til læge. Det eneste, der var mærkbart, var jo, at jeg var begyndt at skulle tisse mere akut. Nu går jeg til kontrol hver tredje måned, hvilket betyder, at jeg nu lever mit liv i kvartaler. Det havde jeg aldrig forestillet mig.

Da lægen målte mit PSA-tal i juni måned 2022 var det på 20. Det kom fuldstændig ud af det blå. Jeg blev sendt videre til andre undersøgelser, hvor det viste sig, at kræften allerede havde spredt sig til lymfeknuderne og knoglerne. Det betød også, at de ikke kunne operere mig. Jeg kom simpelthen for sent til læge, men jeg vidste jo ikke, at der var noget galt.

Da lægerne fortalte mig, hvad behandlingsmulighederne var, brød jeg fuldstændig sammen. De ville tilbyde mig kastrationsbehandling - og jeg ved godt, hvad det gør ved en mand. På det tidspunkt ville jeg ikke sætte min mandighed over styr. Hellere leve stærkt og dø ung. Jeg skulle ikke miste min potens, det var meget vigtigt for mig. Kastrationsbehandling må være enhver mands værste mareridt. For mig blev det bare virkelighed. Der gik dog ikke længe, før jeg indså, at jeg ville være der for ungerne og ikke mindst Lone.

Alt var jo ikke slut, men jeg var nødt til at tage det i egen hånd, eller rettere tog vi det i vores hænder. Det har været en fælles kamp fra starten, og det er fantastisk at stå sammen mod noget så indgrebene som dette. Jeg ville aldrig have klaret mig igennem uden Lone.

Sex har altid fyldt meget for mig, derfor var det også et kæmpe nederlag, at jeg blev ramt så hårdt på min potens. De frække tanker og det spontane i vores sexliv er væk, og det savner jeg ufatteligt meget. Vi har fundet vores vej i det, men det er i en lidt amputeret udgave. Modsat har vi fundet nye måder at være intime på. Vi har været i pornobutikker, hvilket vi aldrig havde prøvet før, vi har grædt, som vi aldrig har grædt før, grint som vi aldrig har grint før og er begyndt at nyde livet og hinanden ekstra meget. Vores liv har altid været sex, drinks and rock n' roll. Nu er der bare mindre sex, færre drinks, men en masse rock n' roll.

Jeg har det godt i dag, og mit PSA-tal er på 0,2, hvilket er rigtig godt. Jeg har det hængende over hovedet, at der nok kommer et tilbagefald på et tidspunkt, men rent statistisk er der mange år endnu. Kræftbehandlingen har måske taget min potens, men det kræver fandme sin mand at gå igennem det her.

Senfølgerne er trælse, men alternativet er værre.

Lars Dyrehauge, prostakræft som 55-årig

Tilbage i 2015 havde jeg haft ondt i min højre testikel i en kort periode. Min kone bad mig om at gå til læge, så jeg kunne få det tjekket. Lægen fandt en sædcyste på 3mm, men den var helt ufarlig. I samme omgang fik jeg også taget en blodprøve, som desværre ikke var lige så uskyldig. Blodprøven viste, at mit PSA-tal var på 4,7. Lægen ville ikke gøre noget yderligere ved det, men beder mig om at komme til kontrol én gang årligt. Alt så godt ud i lang tid, men prøven i 2020 viste sig at være markant anderledes. Tallet var nu steget til 7,6. Jeg blev med det samme sendt i en kræftpakke, hvor jeg blev yderligt undersøgt. Jeg fik taget 12 biopsier, hvoraf der var kræft i fire.

Jeg blev tilbudt 39 gange stråling eller en operation. Jeg valgte operationen, fordi det, der bliver fjernet, ikke kommer igen. I ti dage efter operationen gik jeg med kateter. Det var en meget ubehagelig fornemmelse. Da jeg fik det fjernet, kunne jeg slet ikke holde på vandet. Jeg var totalt inkontinent. Jeg var nødt til at blive indenfor i de første seks uger efter operationen, fordi jeg ikke kunne holde på vandet.

Efter min sygemelding kom jeg tilbage til jobbet som vicevært. Det var dog ikke helt, som det var før operationen. Jeg var nødt til at have en ble på for at være sikker på, at jeg ikke pludseligt fik en spontan vandladning. Det var virkelig en rigtig træls tid og en kæmpe maskulin mavepuster.

Det at tage på job med ble er ikke en særlig fed fornemmelse. Jeg droppede først bleen for seks måneder siden. Mit bækenbund er så stærkt og tæt, som det kan blive, men jeg har stadig et par dryp i underbukserne, men det er til at leve med- jeg løser det med underbukser med indbygget indlæg.

Sex har altid fyldt meget for mig. Det gør det stadig trods alderen. Det har da også påvirket vores sexliv, at kræften kom og bankede på døren, men vi har fundet en god løsning på det. Jeg kan stadig godt få orgasme, men det er en tørudløsning. I forhold til min potens, så er det langt fra, som det var engang. Der skal lidt flere hjælpemidler til.

Vores sexliv er ikke så spontant mere, og det hele skal planlægges mere, men det gør mig ikke noget. Men jeg ville lyve, hvis jeg sagde, at jeg ikke savnede det.

Vi kan dog godt lidt vores faste rutiner.

Fredag og lørdag ser vi vild med dans og andet underholdning, og søndag morgen er hygge med konen.

Jeg har det godt i dag, jeg har et godt liv og er meget taknemlig og glad for, at jeg valgte operationen. Jeg føler mig utrolig heldig, selvom jeg drypper lidt i underbukserne i ny og næ og bøvler lidt med rejsningen, men det lader jeg mig ikke slå ud af.

Jeg kan spille lommebilliard uden det sviner.

Henrik Dahl, prostakræft som 58-årig

Jeg havde ondt i ryggen og gik til læge. Jeg ved ikke helt præcist hvorfor, men de tog en blodprøve, og heldigvis for det. Da jeg fik svar på prøven, sagde de, at mit PSA-tal var på 4,9. Herefter sendte de mig direkte i en kræftpakke. Det kom virkelig bag mig. Jeg følte mig overhovedet ikke syg eller skidt tilpas på noget tidspunkt.

Vi er en vennegruppe på seks drenge, som spiller kort sammen, her er jeg den 'første' med prostatakraft. Jeg har sagt til dem over 50, at de burde overveje at blive tjekket, men jeg ved faktisk ikke, om de er blevet det.

Jeg valgte at blive opereret, så jeg kunne være sikker på, at de fik det hele væk. Den beslutning tog jeg ret hurtigt, og var meget sikker omkring den. Men da jeg lå i sengen, og de skulle til at køre mig ind på operationsstuen, tænkte jeg: hvad vågner jeg mon op til.

Efter operationen fik jeg besked på, at jeg nok skulle gå med ble i seks måneder. Jeg gik med kateter en uge efter operationen, og det var virkelig smertefuldt. Da de fjernede kateteret, kunne jeg holde på vandet med det samme. Jeg ved ikke, om det var lægerne eller mig, der var mest overrasket, men de mente ikke at have oplevet det før.

Grunden til at jeg kunne holde på vandet allerede en uge efter, skyldes, at jeg redet på heste, siden jeg var syv år gammel. I dag laver jeg stadig vikingeshows på heste, hvilket har gjort, at jeg har et bækkensbund, der siger spar to.

Mange mænd tror, at de mister alt ved at blive opereret. Det har jeg svært ved at forstå. Jeg mistede ikke alt, og slet ikke min manddom. Det vigtigste for mig, var at få kræften ud af kroppen.

Hvis potens er lig manddom, så findes der jo et håb for at få den tilbage. Det kan man få på mange måder. Jeg ved godt, at alle ikke er lige så heldige som mig, men det værd at huske, at det også har sine fordele. Jeg kan jo spille lommebilliard, uden det sviner. Det er stadig en mærkelige følelse at mærke, at der sker noget, men uden der kommer noget ud.

Jeg synes, der er alt for lidt oplysning om, at prostatakraft også kan ramme mænd mellem 50-60. Jeg ville ønske alle kunne få det fundet i tide. Bare se på mig, jeg har det godt.

Ifølge mig vil screening være en fantastisk idé. Jeg var ikke taget til læge, hvis jeg ikke havde ondt i ryggen. Det kunne nemt have spredt sig hos mig, og så er det ikke sikkert, at jeg ville kunne leve det liv, jeg gør i dag.

Næste gang jeg dør, bliver det fjerde gang.

Thomas Thejlade, prostakræft som 54-årig

Det hele startede med, at jeg en dag opdagede, at der var blod i min sæd. Jeg tænkte ikke yderligere over det, men slog det bare lidt hen. Et år efter begyndte jeg at få ondt i nakken, hvor efter jeg så opsøgte min egen læge. Hun mente ikke, at det var noget. Det er nu tre år siden. Jeg blev endelig indkaldt til en scanning, da det ikke var blevet bedre. Her fandt de metastaser – mange af slagsen. De var i nakken, hjertet, nyrerne, leveren, hoften og i ribbenene.

En blodprøve viste, at mit PSA-tal var på 6518. De mener, at det højeste i Danmark. På det tidspunkt gav de mig fire uger til at leve i.

Efter jeg kom i behandling, begyndte jeg at tabe mig. Jeg smed 38 kg på tre måneder. Jeg blev konfus, dårlig og bange for at dø. Det sidste, jeg ville, var at dø. En dag besluttede jeg at vælge livet til. Jeg tvangsspiste. Alle følelser kom ind i den bolle, jeg sad med hånden. Jeg sagde til mig selv: ”livet er i bollen, spis eller dø.”

Selvom jeg har været bange for at dø, er det langt fra første gang, at jeg har set døden i øjnene.

Da sygdommen indtraf, valgte min kone og jeg at blive gift på Københavns Rådhus. Da vi havde sagt ja til hinanden, og vi kom ud på trappen, faldt jeg død om. Vores familie sad på en restaurant tæt på Rådhuspladsen og ventede på os, alt imens jeg lå død i smoking inden i en ambulance og Pernille i brudekjole ved min side. Næste gang jeg dør, bliver det min fjerde gang, og lægerne mener, at det bliver i 2024.

I dag er det mit mindset, som holder mig i live. Efter sygdommen kom og bankede på døren, er der flere ting, som har ændret sig. Jeg bruger ikke tid på negative tanker, det bliver jeg mere syg af. Jeg holder mig selv i live med positivitet, mad, træning og Pernille.

Vi har et godt hjemmeliv, hvor vi respekterer hinanden. Der er ingen negativitet. Det er trods, at jeg hver morgen har ondt i hele kroppen. Når jeg åbner mine øjne, kommer smerterne rullende ind over mig. Det føles som at have vanvittig influenza, men uden feber, hver evig eneste dag.

Jeg fortæller ikke, hvilken kræftform jeg har haft.

Mogens Lynggaard, prostakræft som 54-årig

Jeg fik blærebetændelse to gange med kort mellemrum, hvilket er ret usædvanligt for en mand i min alder. Da det skete anden gang, endte jeg med at søge efter svar på nettet. Jeg kontaktede derefter min egen læge og fortalte om mine bekymringer. Hun forstod min bekymring og ville gerne have, at jeg fik målt mit PSA-tal.

I tiden mellem jeg fik taget prøven og til at jeg fik svaret, var det uvisheden, som fyldte mest. Det var en vildt ubehagelig situation. Da svaret viste, at mit PSA-tal var 4,6, blev det hele mere håndterbart. Trods det, gik der alligevel en masse tanker igennem mit hoved. Skal jeg blive kristen? Jeg overvejede også at blive narkoman, for hvis jeg alligevel skulle dø, så ville jeg da gerne prøve en masse stoffer.

For første gang i mit liv, kunne jeg ikke gå fra noget. Jeg har altid haft muligheden for at vælge, hvad jeg ville – det kunne jeg ikke her. Noget af det, som hjalp mig, var den samtale jeg havde med min læge, inden jeg skulle vælge min behandlingsform. Jeg husker tydeligt, hvordan han tog min hånd og sagde: ”Mogens, du kunne være min storebror, og hvis du var det, så ville jeg gerne have, at du var her i mange år endnu. Det vil operationen sikre dig.”

Herefter var jeg ikke rigtig i tvivl.

Efter operationen oplevede jeg, at jeg ikke havde det som før. Inden operationen følte jeg mig ikke syg, der havde jeg det jo godt, men det gjorde jeg virkelig ikke efter. Jeg blev syg af operationen. Det lyder mærkeligt at sige, for jeg ved jo godt, at det var det rigtige valg. Jeg er glad for at være rask i dag, men jeg har jo ikke fået noget nyt, tværtimod vil jeg sammenligne det med at få amputeret et ben. Selv hvis man så fik en protese, og man kunne gå igen, så vil det aldrig blive som før – men man kan vænne sig til alt.

Når jeg møder nye folk, har jeg ikke lyst til at fortælle dem, hvilken form for kræft jeg har haft. Jeg ville ikke have deres medlidenhed. Tænk, hvis de troede mindre om mig som mand, fordi jeg havde prostatakæft.

Det er svært for mig at forstå, hvorfor, at jeg har det på den måde. Det virker ikke logisk. Bare fordi min penis ”kun” er på 90 procent i dag, er jeg jo ikke ti procent mindre mand.

Det er bare blevet ti procent sværere.

Det er et tilfælde, at jeg er her den dag i dag.

Jens Rasmussen, prostakræft som 57-årig

Min far havde prostakræft og havde haft det i mange år. Han var ikke bange for det og mente heller ikke, at jeg skulle være det.

Han havde aldrig fået behandling for det, men lægerne holdt øje med det.

I foråret 2015 fortalte han mig, at der var sket en stigning i hans PSA-tal.

Han var 85 år på det tidspunkt. Lægerne havde tilbudt at han kunne få behandling, men det ville han ikke pga. hans alder.

Det kunne jeg sagtens følge ham i, så jeg lovede at tage med på sygehuset for at takke nej til behandlingen.

Lægen var meget forstående over for situationen. Han kigger herefter mod mig og spørger så, om jeg har fået målt mit PSA-tal.

Jeg havde aldrig tænkt over det. Hvorfor skulle jeg? Jeg er jo sund og rask. Det er jo slet ingen grund til at tænke i de baner.

Tanken kunne ikke helt slippe mig, så jeg kontaktede min egen læge og fik bestilt tid. PSA-tallet var på 8,7. Ud af 12 biopsier fandt de kræft i tre af dem.

Scanningen viste heldigvis, at der ikke var spredning. Jeg tøvede ikke et sekund og valgte at få den opereret ud. Jeg skulle bare have det skidt ud af min krop.

Efter operationen var den største gene at gå med katederet. Jeg havde det i en uge, og det var sindssygt ubehageligt.

Der gik næsten et halvt år, før jeg kunne holde på vandet. En gang imellem kan der stadig godt komme et par dryp i underbukserne, derfor går jeg med nogle gange med et tyndt trusseindlæg. Jeg brugte det i år efter operationen, og jeg kan stadig den dag og finde på at tage det med bare som en sikkerhed. Efterhånden er det mest som en psykisk backup.

Den forestilling jeg havde om prostakræft var jo, at det kun var noget gamle mænd fik – troede jeg. Det indså jeg desværre var forkert på den hårde måde. Det er også derfor, at jeg føler mig så uendelig heldig, at jeg ved et tilfælde opdagede kræften.

Jeg er taknemlig over at jeg var med min far på hospitalet den dag i 2015. Ellers var det ikke sikkert, at jeg var her i dag.

Hvis jeg var kvinde, havde jeg nok valgt mig selv fra.

Karsten Østergaard, prostakræft som 45-årig

I januar 2021 begynder jeg at opleve besvær med vandladningen. For at sige det, som det er, var der ikke meget tryk på strålen. Jeg tænkte for mig selv, at det nok var en alders ting. Tiden går, og jeg tager til lægen i forbindelse med noget helt andet i november 2021. Jeg spørger ind til den manglende kraft på strålen. Lægen fortæller mig, at jeg nødt til at vænne mig til, ikke at kunne tisse lige så højt op af plankeværket, som jeg har kunnet.

Jeg er ved lægen igen i april 2022. Igen i forbindelse med noget andet. Denne gang får jeg taget en blodprøve, men lægen trøster mig med, at jeg ikke er i målgruppen for prostatakræft. Dagen efter ringer min læge så til mig med svaret. Mit PSA-tal er på 12, men igen fortæller han mig, at han ikke tror det er prostatakræft. Jeg blev sendt videre i systemet, hvor jeg fik taget ti biopsier. De fandt kræft i seks af dem, og det var den aggressive form. Da jeg forlader hospitalet, husker jeg tydeligt, hvordan mit syn ændrede sig fra farve til sort-hvid. Jeg satte mig ind i bilen, kørte væk og satte mig på en bænk for at prøve på at samle tankerne. Der sad jeg bare alene med mine tanker og en cola i hånden.

Da jeg ligger i sengen på vej ind på operationsstuen, prøver jeg at lave en lille joke, for at løfte stemningen lidt. Jeg siger til lægen, at de gerne må sørge for, at det nedre værktøj også virker, når jeg vågner igen.

Han kigger derefter lidt sjovt tilbage på mig og siger: ”Det kommer det ikke til. Det her er ikke en nervebevarende operation”.

Det er første gang, at jeg får det at vide. Det næste, der sker er, at de lægger mig i narkose. Jeg føler mig ikke snydt. Jeg vil bare godt have været bedre informeret. Jeg havde stadig sagt ja til operationen.

I dag er jeg 100 procent impotent. Jeg har prøvet en masse hjælpemidler, men uden held. Jeg fik en kæmpe nedtur over, at det ikke var muligt at få en rejsning. Det fyldte så meget til sidst, at jeg valgte at tage en pause fra det hele. Jeg stoppede med at gå til sexolog, fordi jeg blev så ked af at tænke på, at jeg var helt impotent. Det var også her det ramte mig, hvor meget mandighed, der er forbundet med evnen til at få rejsning.

Lige nu føler jeg, at jeg står ved bunden af et bjerg, som jeg gerne vil bestige. Jeg mangler bare hjælpemidlerne og modet til at gøre det. Det er også derfor, at jeg ikke dater. Tanken om at skulle være alene resten af livet er begyndt at fylde, men det har jeg slet ikke lyst til at det gør.

Jeg vil gerne have en partner, men hvis jeg havde været kvinde, havde jeg nok valgt mig selv fra.

Det koster mig 970 kroner at ordne konen.

Lars Emil Hinrichsen, prostatakræft som 47-årig

Tilbage i 2015 var jeg hos lægen, fordi jeg troede, jeg havde fået blærebetændelse. Tre år forinden havde jeg fået tjekket mit PSA-tal, fordi jeg vidste, at der var prostatakræft i min familie. På det tidspunkt var der ikke noget, men sådan var det desværre ikke nu. De målte mit PSA-tal til 7,2, og så vidste jeg godt, hvad klokken havde slået.

Jeg gik til undersøgelser i Randers, det var også her, jeg fik taget mine biopsier. Der var kræft i fire ud af ti af dem. Randers er nu blevet byen for dødsdommen for mig. Det har fuldstændig ødelagt mit forhold til den. Når jeg kører forbi skiltet ude på motorvejen, hvor der står Randers C, får jeg stadig gåsehud.

Operationen har ændret vores sexliv radikalt.

Jeg fik en ikke nervebevarende operation, så der er helt slukket i nedre regioner. Det var meget nemt at smide håndklædet i ringen på det tidspunkt, men jeg vidste godt, at hvis jeg først gjorde det, så gik det først i smadder. Jeg bruger en sprøjte, hvor jeg stikker mig selv i skaffet af penis – nogle gange gør min kone det også. Det at stå der med en nål i fyren er fandme en speciel oplevelse. Det føles lidt som om den store hanløve pludselig er blevet en lille huskat. Derudover er det jo langt fra gratis.

Det kan koste mig op mod 970 kroner at ordne konen.

Selvom det hele er mere bøvlet, er vi ikke mindre sammen, end vi var før. Det er bare på en anden måde. Vi er blevet mere intime, omhyggelige og langt mere nærværende.

Det er nu otte år siden, at jeg blev opereret, men det påvirker mig stadig meget. Jeg føler mig lidt som et helårskæk. Jeg er et halvt produkt. Sommerdæk er til sommeren, vinterdæk er til vinteren. Nu er jeg bare et helårskæk.

Vi har været åbne omkring mit sygdomsforløb. For selvom det er mig, der er syg, og mig der lider, så gør min kone også. Hun blev mere end bare en partner. Hun blev min læge, sygeplejerske og psykolog. Jeg har det godt i dag og er kræftfri. Jeg husker mig selv på, at livet vejer højere end senfølgerne, men sådan har jeg ikke altid haft det. Førhen troede jeg kun på død og ødelæggelse.

Det er vigtigt for mig at sige, at du, kære mand, ikke skal komme for sent til bussen.

Der er 4.500 mænd om året, der får konstateret prostatakræft, og mange kan blive helbredt, hvis de kommer til læge i tide og stadig have et velfungerende liv. Jeg ville ønske, vi kunne få indført national screening. Systemet skal huske, at det ikke er et spørgsmål om, hvad det koster samfundet, men hvad det koster hvert enkelte menneske.

Jeg er ikke bange for at dø, jeg har bare ikke lyst til det.

Carsten Miller, prostakræft som 51-årig

Det hele startede, da jeg i forbindelse med mit arbejde kørte rundt i Sverige. Jeg steg ud af lastbilen for at tisse, men sneen blev ikke gul, men rød. Da jeg kom tilbage til Danmark, tog jeg til læge, hvor de troede, det var nyresten. Det var i april 2023. Jeg ignorerede det og tog på sommerferie. Her blev det hele bare værre. Da jeg kommer tilbage fra ferie, kontakter jeg min egen læge med det samme og fortæller dem om situationen. Herefter bliver jeg akut indlagt.

Jeg får at vide, at mit PSA-tal er på 44, og der er kræft i to ud af 12 af mine biopsier. Derudover viser en scanning, at der er spredning til knoglerne. Jeg fik at vide, at jeg dør med prostakræft, men der skulle gerne være 10-15 år endnu, men jeg satser på mange flere. Jeg går ikke rundt og er bange for døden, jeg har bare ikke lyst til det. Kemobehandlingen, som jeg er i nu, gør mig træt, men udover det, har jeg det godt. Jeg føler mig ikke syg og siger ikke til mig selv, at jeg er syg, jeg har blot en tilstand.

Det må ikke fylde i vores hverdag – vi fortsætter livet. Når - eller hvis - jeg bliver syg, så tager vi den der.

De værste tanker har været forbi mit hoved, men jeg prøver at pakke dem væk. Det hjælper ikke at være sortseer. Tanken om at skulle dø, har jeg tænkt til ende, for hvis jeg har tænkt det værste, kan jeg altid gå baglæns.

Virkeligheden ramte mig dog, da jeg fandt en seddel i min søns skoletaske, hvor der stod:

”Kære gud, vil du gøre min far fri for kræft, så vil du gøre mig til verdens lykkeligste dreng.”

Alt det seksuelle er blevet lagt hen – der er andre ting, der er vigtigere. Livet kommer først. Det går ikke udover mig, for jeg har ikke lysten. Det går desværre kun udover min kone. Men det er sådan, det er. Det, at jeg har mistet min potens har ikke påvirket min mandighed. For mig er det at gøre mine børn klar til livet, hvilket jeg håber, jeg når, inden jeg stiller træskoene.

Hvis potens driver din mandighed, så er du en lille mand.